

981129-2

Člověk potřebuje „toho druhého“, aby se vůbec mohl stát tím, čím „je“ (resp. potřeboval toho druhého či ty druhé, aby se mohl stát tím, čím se stal). To

však vede k docela prosté, ale krajně závažné otázce, jejíž řešení má dalekosáhlé důsledky. Kde se tu vzali „ti druzí“? A kde bere „toho druhého“ člověk, který se vydává na cestu do neznáma? Rozhovor s Bohem – a už dokonce vyjednávání s ním, jak obojí známe z osudů Abramových (po přejmenování Abrahamových) – je vlastně jediný způsob, jak se člověk může odvážit takových kroků, které vypadají bláznivě, ale přesto mají „zaslíbení“, neboť mají (resp. mohou mít) perspektivu tam, kde jinak zůstává všechno při starém. To, že se člověk neobejde bez protějšku, bez partnera, který je o něco napřed a který jej může uvádět do nového světa, totiž do světa lidí, vrhá nové světlo jednak na úrovně předlidské (bez takového „protějšku“ se nemohly obejít ani rostliny a zvířata, nejen lidé), ale také na úrovně na současnou dobu špičkové a obecně teprve se zpožděním vysoce ceněné. Někdy se v souvislosti s člověkem mluví o tom, že je „zakotven v nekonečnu“. To s sebou nese hned několikero vadu. Především je třeba všechna jsoucna uvažovat jako zakotvená v něčem, co je přesahuje nikoli jen jako pouhé okolí. Ale na druhé straně je poněkud předčasné mluvit o nekonečnu: nekonečno musí být pojmově mnohem pozorněji a obezřetněji vymezeno, má-li se takové pojetí ukázat jako platné (pokud je to vůbec myslitelné). Daleko přesnější a zdůvodněnější je mluvit o směřování (spíše než o „zakotvení“), a to o směřování k tomu, co je „tím přicházejícím“ a co nikdy není plně v souhlase s tím, co je vskutku „příšlé“ (čili co již přicházet přestalo). Jde proto o směřování k tomu, co nás sice „přesahuje“, ale ne tak, že by nás překračovalo, nýbrž naopak, že k nám přichází ze své

„přesažnosti“ do naší přítomnosti. Jde zjevně o budoucnost resp. o to budoucí, které přichází a směřuje tedy k nám. Naše vlastní směřování musí proto směřovat k tomuto směřujícího, které cílí k nám. Jde tedy o připravenost na přijetí toho, co přichází, a to aktivní připravenost, která očekává, ale také něco dělá. A to, co dělá, jsou právě ony „bláznivé“ kroky, které více nebo méně divoce vybočují z běžných cest života, ba které tyto běžné, staré cesty aktivně a rozhodně opouštějí, které opouštějí každou zaběhanost a spoléhají se stále více na to, co „ještě není“, ale již již přichází.

(Písek, 981129-2.)